

3^ο Συνέδριο του Αριστερού Ρεύματος

Πολιτική Απόφαση

2ο Θέσεις για σήμερα και αύριο

Για το Αριστερό Ρεύμα, την Αριστερά, τον λαό και την νεολαία

- 1. Εισαγωγή.** Η παγκόσμια συγκυρία βρίσκει τις δυνάμεις του κεφαλαίου να επιτίθενται διαρκώς στην εργασία, στην κοινωνία, στους λαούς, στο περιβάλλον και στον ανθρώπινο πολιτισμό. Εντείνει και κλιμακώνει τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς και αντιθέσεις σε σημείο οριακό και για την πλανητική ισορροπία. Οι τάξεις των καταπιεσμένων προσπαθούν να οργανώσουν άμυνες στην καθημερινότητα τους απέναντι στα συνεχόμενα νεοφιλελεύθερα «σοκ» και τις συστημικές κρίσεις. Η Αριστερά και το λαϊκό κίνημα βρίσκονται μπροστά σε έναν δυσμενή συσχετισμό δύναμης. Οι ελίτ, ο ιμπεριαλισμός και τα μεγάλα μονοπώλια έχουν βγει κερδισμένοι μετά την παρατεταμένη δεκαετή κρίση σε παγκόσμιο επίπεδο. Δοκιμάζονται οι αντοχές του συστήματος και οι επιδιωκόμενες συναινέσεις του, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι παντοδύναμο εφόσον θα ενισχύονται τα λαϊκά κινήματα σε ένα νέο πολυκεντρικό - πολυπολικό κόσμο.
  - 2. Η κατάσταση του παγκόσμιου συστήματος.** Στην καπιταλιστική Δύση, την εποχή της οικονομικής και τεχνολογικής μετάβασης, οι επιπτώσεις της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος σε υγειονομικό, περιβαλλοντικό, προσφυγικό, πολιτισμικό, διατροφικό και ενεργειακό επίπεδο φέρνουν σε κρίσιμο σημείο την φυσική και πνευματική επιβίωση των ανθρώπων και την περιβαλλοντική ισορροπία. Η προηγούμενη κρίση δεν ξεπεράστηκε εντελώς και έχει στρώσει το έδαφος για μια επόμενη, σε μια πορεία που πλέον το κυρίαρχο πολιτικοοικονομικό σύστημα δεν επιδιώκει να αποσπά συναινέσεις, αλλά να επιβάλλεται σε βάρος του πλανήτη και να αλλάζει αντιδραστικά τον τρόπο συγκρότησης κοινωνιών και ανθρώπων. Η παραγωγή και η εργασία, διεθνοποιημένες όσο ποτέ άλλοτε, εμφανίζουν υψηλά επίπεδα συγκέντρωσης - συγκεντροποίησης στα χέρια λίγων πολυεθνικών ομίλων (ενεργειακών, φαρμακευτικών, τεχνολογικών, κ.ά.) και συσσώρευσης πλούτου και εισοδήματος στα χέρια λίγων, τη στιγμή που όλο και ευρύτερα λαϊκά στρώματα συγκεντρώνουν όλο και λιγότερο εισόδημα και η εργασία συνθλίβεται με πάρα πολλούς τρόπους.
- Οι οιωνοί μιας επόμενης κρίσης είναι ορατοί όσο: α) οι «σκιάδεις τράπεζες» (π.χ. κερδοσκοπικά funds) αποκτούν όλο και μεγαλύτερο μερίδιο στην ιδιοκτησία άλλων εταιρειών, χωρίς να ενδιαφέρονται για τον στρατηγικό έλεγχο τους, β) τα αστικά κράτη προσφέρουν σωσίβιο σωτηρίας σε χρεοκοπίες τραπεζών και άλλων εταιρειών χωρίς να παρεμβαίνουν στον προσανατολισμό της παραγωγής, των δημόσιων επενδύσεων ή των εργασιακών συνθηκών και γ) η χαμηλή παραγωγικότητα της παγκόσμιας οικονομίας εκτοξεύει ακόμα περισσότερο το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος.
- 3. Τεχνολογική έκρηξη.** Η πορεία από την 4^η προς την 5^η βιομηχανική επανάσταση επαναφέρει το ερώτημα προς τίνος το όφελος κινούνται και λαμβάνουν νόημα αφαιρετικές έννοιες, όπως «ανάπτυξη», «πρόοδος», κτλ. Είναι τόσες πολλές οι κρίσεις (δημόσιας υγείας, κλιματικής, διατροφικής, εργασίας κλπ), όπου τα βήματα της επιστήμης και της ανθρώπινης σκέψης θα

μπορούσαν να οδηγούν στη βελτίωση των συνθηκών ζωής και των όρων εργασίας δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Αντιθέτως, η καπιταλιστική προσέγγιση είναι μια εξαχρειωμένη, αγοραία και αντικοινωνική αντίληψη πάνω στην ανθρώπινη διάνοια, ένα άυλο κοινωνικό αγαθό χωρίς καθαυτή υπόσταση στον αναλογικό κόσμο, όπου λίγες ιδιωτικές εταιρείες στον πλανήτη αποκτούν αποκλειστικότητα και μονοπώλιο πάνω σε αυτήν και στις εφαρμογές της. Είναι μια αντίληψη, που στην έσχατη της μορφή, αντί να θέτει την τεχνολογία στην υπηρεσία των ανθρώπων, καταλήγει να θέτει τους ανθρώπους στην υπηρεσία της και μέσω αυτής, στην υπηρεσία του κεφαλαίου.

4. **Ιμπεριαλισμός.** Κρίσιμο είναι το ζήτημα του ιμπεριαλισμού, καθώς βρισκόμαστε σε μια περίοδο, όπου ζούμε τις επιπτώσεις της αστάθειας και ρευστότητας στους γεωπολιτικούς συσχετισμούς και των πολέμων που ξεσπούν από αυτές. Μέχρι να διαμορφωθεί μια νέα κατάσταση, ο πλανήτης τελεί ακόμα – έστω και υπό αμφισβήτηση και ρωγμές - υπό την αμερικάνικη ηγεμονία στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, η οποία παραμένει ακόμα κυρίαρχη στον καπιταλιστικό «πυρήνα» και επιβάλλεται παγκόσμια μέσω της στρατιωτικής και τεχνολογικής υπεροχής της. Ωστόσο, ούτε οι γεωπολιτικές σχέσεις βρίσκονται στην ίδια φάση με αυτή μετά τον Β'Π.Π. ή μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, ούτε στον πλανήτη εντοπίζεται κάποιο διακριτό αντικαπιταλιστικό μπλοκ ούτε υπάρχει κάποια μεγάλη χώρα που να μην χαρακτηρίζεται από καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Όσο η ιμπεριαλιστική Δύση ισορροπεί ανάμεσα στη στασιμότητα και στην άνευρη παραγωγικότητα, ανοίγονται δυνατότητες για διαμόρφωση ανταγωνιστικών με αυτή στρατηγικών μπλοκ και συμμαχιών με ενοποιημένα συμφέροντα, όπως οι BRICS. Οι ανταγωνισμοί οξύνονται, οι υλικές συνθήκες μεταβάλλονται συνέχεια κάτω από την πίεση του νόμου της ανισόμετρης ανάπτυξης ενώ οι σχέσεις μεταξύ καπιταλιστικών κρατών παραμένουν ανισόμενες, διατηρώντας το σχήμα της εξάρτησης. Οι περιφερειακές πολεμικές συγκρούσεις επιδιώκονται, προκαλούνται και κλιμακώνονται άμεσα και έμμεσα από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό που προσπαθεί να κρατήσει την ηγεμονία του άθικτη στην αλυσίδα της εξάρτησης και να αντιπαρατεθεί σε δυνάμεις που κινούνται προς έναν αναδυόμενο πολυπολικό κόσμο. Όσο δεν το επιτυγχάνει, γίνεται όλο και πιο επιθετικός, προκαλώντας όλο και μεγαλύτερες οξύνσεις με όλο και πιο οριακά χαρακτηριστικά, επιστρατεύοντας ακόμα και μια νέα «διεθνή Ακροδεξιά».

5. **Ουκρανία.** Η βάση οποιασδήποτε αντιπολεμικής, ειρηνικής, αντι-ιμπεριαλιστικής τοποθέτησης για τον πόλεμο στην Ουκρανία οφείλει να εντοπίζει πρώτιστα ως αιτία για τους εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και πρόσφυγες τις επιδιώξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Είναι προφανής η προσπάθεια του, μέσω του ΝΑΤΟ, να ανακτήσει χαμένο έδαφος στην πολιτικοστρατιωτική κυριαρχία του στο παγκόσμιο σύστημα κεφαλαιακών και ενεργειακών ροών, που αμφισβητούνται από την Κίνα, τη Ρωσία και την συμμαχία των "BRICS", η οποία εμφανίζεται όλο και πιο αναβαθμισμένη με κυρίαρχο το επίδικό της «αποδολαιοποίησης».

Στη φάση που βρισκόμαστε και εν μέσω μιας πολύ ρευστής πολιτικής συγκυρίας στις μεγαλύτερες χώρες του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ, εκφράζεται από την πλευρά της Δύσης, η πρόθεση για κλιμάκωση των εκεί επιχειρήσεων (βλ. σχετικές δηλώσεις του υπουργού Άμυνας των ΗΠΑ Λόιντ Όστιν, του Γάλλου Προέδρου Μακρόν, κ.), η οποία επαναφέρει τον εφιάλτη της γεωγραφικής γενίκευσης και οπλικής αναβάθμισης του πολέμου. Όποτε δε κι αν επέλθει συμφωνία για την ειρήνη, όσο επισφαλής κι αν είναι αυτή, η ΕΕ θα είναι η μεγάλη χαμένη γεωπολιτικά, καθώς οι οικονομίες και οι λαοί των χωρών - μελών της υφίστανται σοβαρές αρνητικές επιπτώσεις από την εμπλοκή σε αυτόν, όσο αυτές ταυτίζονται με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ, εφοδιάζουν με πολεμικό εξοπλισμό και έμψυχο υλικό την κυβέρνηση Ζελένσκι και συμβάλλουν στην διαιώνιση του πολέμου.

Σημειώνουμε, τέλος, πως η περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία, ανέδειξε ένα τεράστιο στρατηγικό ζήτημα για την Αριστερά: αν σε ένα τόσο ρευστό περιβάλλον, δυσκολεύεται να αναγνωρίζει τον στρατηγικό σύμμαχο, είναι όρος ύπαρξης για την ίδια να μπορεί να αναγνωρίσει, τουλάχιστον, τον στρατηγικό αντίπαλο.

6. **Ευρωπαϊκή Ένωση.** Η ΕΕ, παρότι βγήκε «τραυματισμένη» μετά από την κρίση χρέους, την εφαρμογή πολιτικών ακραίου νεοφιλελευθερισμού, κυρίως στις χώρες του φτωχού ευρωπαϊκού Νότου και το «Brexit», έχει μπει σε μια νέα φάση διεύρυνσης και ολοκλήρωσης της, με κύρια χαρακτηριστικά τη συνταγματοποιημένη λιτότητα και την στρατιωτικοποίηση των οικονομιών της.

Οι πολύμορφοι εργατικοί λαϊκοί – αγώνες, αλλά και οι πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ισπανία, την Ελλάδα κλπ, γεννούν ελπίδες ανυπακοής και αντίστασης στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, χωρίς όμως να έχουν οδηγήσει στην ανατροπή των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών προς όφελος των δυνάμεων της εργασίας και της Αριστεράς.

Η Ε.Ε. έχει διαμορφώσει έτσι τους θεσμούς και τα όργανα των αποφάσεών της ώστε να λειτουργούν δομικά μόνο προς όφελος των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου και σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων. Έχει βασικές ευθύνες για την άνοδο της ακροδεξιάς και του φασισμού στην Ευρώπη. Επιβεβαιώνεται η θέση του Α.Ρ. και της ΛΑΕ - ΑΑ, ότι η Ε.Ε. δεν αλλάζει ούτε μεταρρυθμίζεται εκ των έσω αλλά πρέπει να ανατραπεί.

Αυτό που χρειάζεται είναι η συγκρότηση και ενεργή παρουσία στην Ευρώπη ενός πολιτικού ρεύματος, που θα δώσει προοδευτική – αριστερή διέξοδο στην εντεινόμενη λαϊκή αντίθεση στο ευρωσύστημα και θα διευρύνει τις ρωγμές που διαρκώς κάνουν την εμφάνισή τους, κλείνοντας κάθε δίοδο στην Ακροδεξιά και σε αστικές δυνάμεις που τις εκμεταλλεύονται πολιτικά και εκλογικά. Ένα πολιτικό ρεύμα που θα συνδέει την ανάγκη της εξόδου από την ευρωζώνη και την ΕΕ με την επεξεργασία και προβολή ενός μεταβατικού φιλολαϊκού ριζοσπαστικού προγράμματος με ένα σύγχρονο σοσιαλιστικό ορίζοντα.

7. **Διάρθρωση ελληνικής οικονομίας.** Η χώρα μας, με τον ελληνικό καπιταλισμό να χαρακτηρίζεται από μικρά ποσοστά ανάπτυξης (ποσοτική και ποιοτική), χαμηλές άμυνες απέναντι σε εξωτερικές κρίσεις και υψηλή εξάρτηση από τα υπερεθνικά συμφέροντα και με τις ιδιομορφίες που χαρακτηρίζουν την ελληνική κοινωνία (ταξικές, πολιτισμικές, δημογραφικές), βρίσκεται στο μάτι του νεοφιλελεύθερου τυφώνα σχεδόν αδιάλειπτα από την κρίση του 2007-08. Η ελληνική οικονομία παραμένει μία οικονομία μιας περιφερειακής χώρας της ΕΕ, υποβαθμισμένης στον διεθνή καταμερισμό εργασίας, βαθιά εξαρτημένη από το ξένο κεφάλαιο, με μικρή παραγωγική αυτόρκεια και εξαγωγικό προσανατολισμό. Εξαιρέση αποτελούν δραστηριότητες που είτε αποφέρουν ελάχιστα είτε δυσχεραίνουν ακόμα περισσότερο τις συνθήκες διαβίωσης για εργαζόμενους, μικρούς επαγγελματίες και τοπικές κοινωνίες. Η άρχουσα αστική τάξη προσπαθεί από την αρχή της κρίσης να βγάλει το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος με τη μικρότερη δυνατή επένδυση σε ανάπτυξη παραγωγικών υποδομών, ψηφιακό μετασχηματισμό, θέσεις εργασίας και μισθούς, οικολογική μετάβαση, κτλ. Βασίζεται κυρίως στη συντριβή του εργατικού κόστους, στη διαρκή αιμοδοσία από κρατικά και υπερεθνικά κονδύλια και στην διείσδυση σε νέους τομείς, μέσω των ιδιωτικοποιήσεων. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την περαιτέρω υποβάθμισή της στον διεθνή καταμερισμό εργασίας και το μαρασμό της παραγωγικής δομής της χώρας. Με αφορμή δε τις πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις δε, διαφάνηκε ότι με τη σειρά της και η κυβέρνηση Μητσοτάκη αρνείται να λάβει ουσιαστικά μέτρα, όχι μόνο στήριξης του εισοδήματος των αγροτών, αλλά και ενίσχυσης της εγχώριας πρωτογενούς παραγωγής, επιδιώκοντας την αύξηση της κερδοφορίας των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων και τη μεγαλύτερη επέκτασή τους στον αγροτικό τομέα στη χώρα μας.

8. **Μια επικίνδυνη μονοδιάστατη εξωτερική πολιτική.** Η διάρθρωση του ελληνικού κεφαλαίου και η εξάρτηση του από το ξένο κεφάλαιο προεκτείνεται και στο γεωπολιτικό - γεωστρατηγικό πεδίο. Η Ελλάδα, με πρωταγωνιστή την κυβέρνηση Μητσοτάκη και με τη σύμφωνη γνώμη των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ αλλά και στην ουσία όλων των ακροδεξιών μορφωμάτων (παρά τις δημαγωγικές, σκοταδιστικές κορώνες τους), παίζει αποκάλυπτα άλλοτε τον «πρόθυμο μαθητή» και άλλοτε τον «πρόθυμο πελάτη του δυτικού και ιδιαίτερα, του

αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η παραπάνω στάση επιβεβαιώνεται από την άκριτη και διαρκώς εντεινόμενη εμπλοκή της χώρας (π.χ. πλέον και με την αποστολή στρατιωτικού υλικού) σε πολέμους από την Ουκρανία και το Ισραήλ μέχρι την Ερυθρά Θάλασσα, γεγονός που υπονομεύει ευθέως τις σχέσεις της Ελλάδας με τη Ρωσία και τον Αραβικό κόσμο. Επιβεβαιώνεται επίσης από τον ποιοτικό και ποσοτικό πολλαπλασιασμό των αμερικανικονατοϊκών βάσεων στην Ελλάδα, από την αύξηση των εξοπλιστικών δαπανών και από την σύγκλιση κυβερνήσεων και αστικών κομμάτων σε ζητήματα, όπως η συμφωνία ένταξης της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, με το πρόσχημα της επίλυσης του ονόματος και στόχο την περαιτέρω απομόνωση της Ρωσίας, η περικύκλωση των χωρών της Μέσης Ανατολής που δεν ευθυγραμμίζονται με τη Δύση και τα σχέδια για την συνεκμετάλλευση του Αιγαίου.

Ωστόσο, γίνεται όλο και πιο σαφές πως η επίλυση των όποιων ζητημάτων με γειτονικές χώρες, ιδιαίτερα στα Βαλκάνια, οφείλει να βασίζεται στον σεβασμό, στην αλληλεγγύη και στην καλή γειτονία ανάμεσα στους λαούς. Παράλληλα οφείλει να στηρίζεται σε αμοιβαία επωφελείς σχέσεις με όλους έξω από τα όρια της μονομερούς πρόσδεσης με τον ευρωατλαντισμό και σε μια ισότιμη, πολυδιάστατη και φιλειρηνική συνεργασία μεταξύ των κρατών σε όλα τα επίπεδα ενάντια σε κάθε είδους εθνικισμούς και αλυτρωτισμούς.

Απέναντι τόσο στην τυχοδιωκτική - και όλο και πιο συχνή - αναθεωρητική επιθετικότητα του καθεστώτος Ερντογάν, όσο και την πρόσδεση της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στα μεγάλα υπερεθνικά και εγχώρια συμφέροντα στο Αιγαίο, επιμένουμε στην ειρηνική επίλυση των προβλημάτων με την Τουρκία, με σεβασμό των συνόρων και των διεθνών συνθηκών, ενάντια σε προσπάθειες αμφισβήτησης της εθνικής κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας, χωρίς ιμπεριαλιστική επιδιαιτησία. Θεωρούμε δε ότι τα σχέδια συνεκμετάλλευσης στο Αιγαίο είναι άσχετα με τα παραπάνω διακυβεύματα και εξυπηρετούν μόνο την στρατηγική σύγκλιση μεγάλων μονοπωλίων, εις βάρος μάλιστα και της περιβαλλοντικής ισορροπίας στη θαλάσσια περιοχή.

Παράλληλα, αγωνιζόμαστε για μία δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού στη βάση των ψηφισμάτων του ΟΗΕ και του διεθνούς δικαίου, που δεν θα αποσιωπά ότι είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής - για μια Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ξένα στρατεύματα, βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, κοιτίδα ειρηνικής συνύπαρξης και όχι προτεκτοράτο του ιμπεριαλισμού. Τέλος, τασσόμαστε απερίφραστα ενάντια στη γενοκτονία από το κράτος του Ισραήλ του Παλαιστινιακού λαού, στο δικαίωμα του να αγωνιστεί ακόμα και ένοπλα για την ύπαρξη του και στην δημιουργία παλαιστινιακού κράτους ως βασική λύση ειρήνης και δικαιοσύνης στην περιοχή.

Το ΝΑΤΟ δεν μπορεί να είναι παράμετρος ειρήνης κρατών και συμφιλίωσης λαών. Είναι χρέος του ελληνικού λαού (αλλά και των υπολοίπων λαών) να αγωνιστούν ενάντια στην επέκταση του ΝΑΤΟ, για την απεμπλοκή της χώρας από κάθε πολεμική επιχείρηση του αμερικανοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού και από τον επιθετικό άξονα συνεργασίας της με Ισραήλ - Αίγυπτο υπό την αιγίδα των ΗΠΑ, την απομάκρυνση των αμερικανικών βάσεων από τη χώρα και την έξοδο της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ. Εξήντα χρόνια από τις πρώτες Μαραθώνιες Πορείες Ειρήνης, η ανάπτυξη αντιπολεμικού, φιλειρηνικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στον κόσμο είναι σήμερα πιο αναγκαία και επείγουσα όσο ποτέ.

9. Τα πεδία καταπίεσης και ηγεμονίας της Δεξιάς. Σε πολιτικό επίπεδο ο ελληνικός καπιταλισμός, μέσω των εκπροσώπων του και χωρίς να εξασφαλίζονται όροι ευημερίας των λαϊκών στρωμάτων, έχει εξασφαλίσει ευρείς όρους ηγεμονίας. Η υλική έκφραση, εκεί δηλαδή που αναπαράγεται η ηγεμονία (αλλά και η καταπίεση) και γεννά πολιτικά και κοινωνικά αποτελέσματα, εντοπίζεται σε διάφορους τομείς:

- Στην εργασία, μέσα από την διαρκή νεοφιλελεύθερη επίθεση, όπου το εργατικό πλαίσιο, όπως αυτό είχε κατακτηθεί από τους εργαζόμενους, έχει διαρραγεί, με τεράστιες επιπτώσεις στο πως

συγκροτείται η εργατική τάξη ως καθαυτή ή και πως συγκροτείται ιδεολογικά ο νέου τύπου εργαζόμενος.

- Στην εκπαίδευση, όπου η εντεινόμενη επίθεση στο δημόσιο χαρακτήρα της, έχει απαξιώσει τη δημόσια παιδεία, δημιουργεί συνθήκες αποκλεισμού από την τρίτοβάθμια εκπαίδευση, μετατρέπει την δευτεροβάθμια σε ένα ατελείωτο εξεταστικό κέντρο, επιτίθεται και υποβαθμίζει τον εκπαιδευτικό και αλλοιώνει τις αξίες και τον χαρακτήρα της Παιδείας, ακόμα και από τις τάξεις του Δημοτικού.

- Στη νεολαία, η οποία μπροστά στα αδιέξοδα της παρατεταμένης φτωχοποίησης (πρώτα οικονομικής αλλά στη συνέχεια και πνευματικής – πολιτιστικής) και στην διαρκή οπισθοχώρηση του κινήματος μετά την συνθηκολόγηση του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, βιώνει την διαρκή κατάρρευση των ονείρων και των οραμάτων της.

- Στη μετανάστευση και στην προσφυγιά, δηλαδή στα θύματα της διάλυσης, μέσω των πολέμων ή των οικονομικών καταστροφών που προκαλεί ο δυτικός ιμπεριαλισμός, όπου παραμένουν «αόρατοι» και αποκομμένοι από τις θεσμικές διαδικασίες του ελληνικού κράτους και, σε μεγάλο βαθμό, από δικαιώματα στην εργασία, στη μόρφωση, στη δικαιοσύνη και απέναντι στο Κράτος.

- Στις σχέσεις μεταξύ φύλων, που οξύνονται από την διαρκή συντηρητικοποίηση, με θύματα σωματικά ή κοινωνικά τις γυναίκες (με αποκορύφωμα τις γυναικοκτονίες) ή και γενικά, όποιους δεν συμβαδίζουν με τα σεξιστικά και πατριαρχικά πρότυπα, που τροφοδοτούνται ακόμα και από το επίσημο Κράτος.

10. Η ελληνική κοινωνία. Τα μνημόνια άφησαν ανεπούλωτα τραύματα στον κοινωνικό ιστό, τόσο σε επίπεδο κατακτήσεων όσο και σε επίπεδο συνείδησης, οδηγώντας, μετά και το 3ο Μνημόνιο, σε μια τεράστια συντηρητική στροφή, την οποία ακολούθησε το μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού συστήματος και μια παλιννόστηση της Δεξιάς, όχι μόνο εκλογική, αλλά και ιδεολογική. Έννοιες όπως η ανισότητα, ο φόβος, η ατομικότητα, η εσωστρέφεια και ο κοινωνικός αυτοματισμός έχουν αποκτήσει υλική υπόσταση και διαπερνούν οριζόντια ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας – ακόμα και της εργατικής τάξης. Η υποχώρηση της έννοιας του συλλογικού σε επίπεδο διεκδικήσεων, αιτημάτων αλλά και της ζωής γενικά, στο όνομα του ατομικού δρόμου, η σχεδόν οργανική συνένωση των οικονομικών ελίτ, των πολιτικών τους εκπροσώπων, των μεγάλων ΜΜΕ και του κράτους με χαρακτηριστικά «καθεστώτος», οι τεράστιες δημογραφικές ιδιομορφίες (γήρανση πληθυσμού, στελέχωση όλο και περισσότερο της εργατικής τάξης με μετανάστες-τριες, μετανάστευση νέων, κ.ά.) και το ζήτημα του μισθού, της ακρίβειας και της σύνταξης, δηλαδή συνολικότερα της επιβίωσης – όλα αυτά είναι αλλαγές που βάζουν την κοινωνία σε μια νέα φάση. Στη σημερινή συγκυρία, αυτά τα ζητήματα πρέπει να επανεξετάζονται από την Αριστερά, ακόμα κι αν επιβεβαιώσουν εντέλει ήδη διαμορφωμένες θέσεις μας, καθώς συντελούνται τεράστιες κοινωνικές αλλαγές.

11. Επιτελικό κράτος ενάντια στην δημοκρατία και την κοινωνία. Το ελληνικό κράτος, ημιτελές ως αστικό κατασκεύασμα σχεδόν από τη δημιουργία του, έχει περάσει σε μια νέα φάση. Αυτό που ονομάζεται πλέον «επιτελικό κράτος» σκοτώνει καθημερινά τη δημοκρατία και την κοινωνία στην Ελλάδα, φτάνοντας στα όρια του «καθεστώτος» μέσα από τον πολιτικοοικονομικό έλεγχο της δημοσιογραφίας, τον διαρκή αυταρχισμό και λαϊκισμό των κυβερνώντων και την αλλοίωση ακόμα και των αστικών δημοκρατικών θεσμών και κανόνων. Την ίδια στιγμή, όμως, φάνηκε ότι «επιτελικό» παραμένει μόνο στην μιντιακή προπαγάνδα, καθώς στα μεγαλύτερα ζητήματα που έχουν μαστίσει την ελληνική κοινωνία (διαχείριση της πανδημίας, λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος μέσω της ακρίβειας, εγκληματικό δυστύχημα στα Τέμπη, τεράστιες φυσικές καταστροφές από τις πυρκαγιές των τελευταίων δύο ετών και πλημμύρες στη Θεσσαλία), αποδείχθηκε τόσο η απουσία του κράτους, όσο και τα αποτελέσματα της παράδοσης κρατικών λειτουργιών σε ιδιωτικά συμφέροντα.

12. **Η αλλαγή του κομματικού συστήματος και η κατάρρευση του δικομματισμού.** Η κυριαρχία της ΝΔ, η ριζική αποσυσπείρωση του ΣΥΡΙΖΑ και η σχέση του - άλλοτε συνεργατική και άλλοτε ανταγωνιστική - με το ΠΑΣΟΚ στο χώρο του Κέντρου, η αύξηση της Ακροδεξιάς, η κατάρρευση του δικομματισμού και η εκρηκτική αύξηση της αποχής από τις εκλογές, καταδεικνύει μια τεράστια κρίση του κομματικού συστήματος όπου τα πραγματικά διλήμματα της εναλλακτικής πρότασης απέναντι στην δεξιά νεοφιλελεύθερη κυριαρχία παραμένουν και μια νέα ηγεμονία είναι ακόμα προς αναζήτηση.

13. **Τα αποτελέσματα των εκλογών του 2023.** Τα αποτελέσματα των διπλών βουλευτικών και εν συνεχεία των αυτοδιοικητικών εκλογών επιβεβαίωσαν, όχι απλώς την πολιτική κυριαρχία της ΝΔ, αλλά την επέκταση των ιδεών του νεοφιλελευθερισμού και της συντήρησης στην κοινωνία. Αυτή η εξέλιξη παράγει αρνητικά αποτελέσματα για το λαό και τη νεολαία, αφού η κυβέρνηση Μητσοτάκη, επικαλούμενη τις αλληπάληλες εκλογικές νίκες της, κλιμακώνει τις αντιλαϊκές πολιτικές της προσηλωμένη απαρέγκλιτα στον ακόμα μεγαλύτερο πλουτισμό της οικονομικής ολιγαρχίας και στην ενίσχυση των κομματικών πελατειακών δικτύων της σε τοπικό, περιφερειακό και πανελλαδικό επίπεδο. Παράλληλα, έγινε ακόμα πιο εμφανής τόσο η έλλειψη όχι μόνο μιας μαχητικής και αποτελεσματικής αντιπολίτευσης αριστερής, ριζοσπαστικής, εναλλακτικής κατεύθυνσης, όσο και μίας «αντιπολίτευσης» στα πλαίσια του κυρίαρχου πολιτικού συστήματος. Αντίστοιχα, οι κοινωνικοί αγώνες - παρά τις σθεναρές κινητοποιήσεις σε συγκεκριμένους χώρους εργασίας και σπουδών - ήταν σε πολύ κατώτερο επίπεδο από τις λαϊκές ανάγκες και την ένταση της επίθεσης κυβέρνησης - κεφαλαίου στις δυνάμεις της εργασίας.

14. **Αντιθέσεις και ρωγμές.** Η σημερινή πολιτική κυριαρχία της κυβέρνησης Μητσοτάκη δεν θα είναι αιώνια. Θα αμφισβητηθεί από την οξύτητα των λαϊκών προβλημάτων, που προκαλούν οι αντικοινωνικές, αντιδημοκρατικές και αντιπεριβαλλοντικές πολιτικές της και από τους αγώνες και αντιστάσεις, που αυτές θα προκαλέσουν. Η αρχή του 2024 χαρακτηρίζεται από μαζικές κινητοποιήσεις ευρύτατων κοινωνικών κατηγοριών, με κυριότερες τις αγροτικές και ιδιαίτερα τις φοιτητικές. Το παράθυρο ελπίδας για κινηματική αναγέννηση, που υπό προϋποθέσεις ανοίγει αυτή τη στιγμή, είναι ταυτόχρονα η μεγαλύτερη επιβεβαίωση για τις τεράστιες δυνατότητες που μπορούν να ανοίγονται ακόμα και στις πιο ζοφερές και νηνεμείς ιστορικές στιγμές. Αναδεικνύει, ωστόσο και την μεγάλη πρόκληση: την ανάγκη για κοινή δράση όλων των δυνάμεων της Αριστεράς στα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα της περιόδου και για ενωτική εκλογική έκφραση τους (αρχής γενομένης από τις προσεχείς ευρωεκλογές) ως βήματα σε έναν οδικό χάρτη ανασυγκρότησης μιας ενωτικής, ριζοσπαστικής, αγωνιστικής Αριστεράς, χωρίς προαπαιτούμενα και αποκλεισμούς. Ανατρέχοντας στο ιστορικό παρελθόν, τέτοιοι αλλά και άλλοι κινηματικοί αγώνες αλληλοεμπνέονται και αλληλοτροφοδοτούνται από μια ανατρεπτική αλλά και πειστική εναλλακτική πρόταση.

Από την άλλη, όλες οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς θα κριθούμε από την ενεργή παρουσία και συμβολή μας στους εργατικούς, αγροτικούς, κοινωνικούς και νεολαιίστικους αγώνες καθώς και στα κοινωνικά και πολιτικά μέτωπα της περιόδου. Για μέτρα αντιμετώπισης της ακρίβειας και ενάντια στην κατεδάφιση εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και τη διάλυση των κοινωνικών υποδομών. Για τον σταματημό του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας και του ενεργειακού πλούτου, των ιδιωτικοποιήσεων των δημόσιων υποδομών και των κοινωνικών αγαθών και την καταστροφή του περιβάλλοντος εξαιτίας της ανθρωπογενοῦς κλιματικής αλλαγής και της ανεξέλεγκτης επέκτασης της βιομηχανικής κατανάλωσης ορυκτών καυσίμων στο όνομα μιας νεοφιλελεύθερης «πράσινης μετάβασης» και προς όφελος των μονοπωλίων. Για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της νέας γενιάς, των ελεύθερων δημόσιων χώρων και των λαϊκών νοικοκυριών, ενάντια στους πλειστηριασμούς λαϊκής κατοικίας και στις αποκοπές ηλεκτρικού ρεύματος. Για την στήριξη των ανέργων και την αντιμετώπιση της ανεργίας, για αξιοπρεπείς μισθούς και συντάξεις, για μείωση του κόστους παραγωγής για τους αγρότες και τη βελτίωση της ζωής στην ύπαιθρο. Για αναβάθμιση της πολιτικής προστασίας, της δημόσιας υγείας και παιδείας και την προστασία των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Για αλληλεγγύη με ταξικά χαρακτηριστικά στους πρόσφυγες και μετανάστες. Για

τη συγκρότηση ενός μαζικού και ενωτικού αντιπολεμικού κινήματος, ενάντια στο ΝΑΤΟ και στον δυτικό ιμπεριαλισμό και για την μη εμπλοκή της χώρας μας στους πολέμους τους. Μόνο έτσι μπορούμε να αμφισβητήσουμε την ηγεμονία και τις πολιτικές της ΝΔ και τις άλλες συστημικές πολιτικές δυνάμεις, τον φασισμό και την ακροδεξιά και να ανοίξουμε ένα δρόμο ανάκαμψης των πολύμορφων κινήματων (από το εργατικό μέχρι των δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και της οικολογίας) και ταυτόχρονης ενίσχυσης της ενωτικής, ριζοσπαστικής, αγωνιστικής Αριστεράς, ένα δρόμο ρήξης και ανατροπής με τις νεοφιλελεύθερες αντικοινωνικές πολιτικές και ελπιδοφόρας δημοκρατικής και φιλολαϊκής διεξόδου.

15. Ενωτικές πρωτοβουλίες. Μια μεγάλη κοινωνική αλλαγή για να ζουν καλύτερα οι άνθρωποι, η ανατροπή με ριζοσπαστικούς πολιτικούς όρους και η πορεία προς την κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με τις δυνάμεις του κινήματος, της εργασίας και της Αριστεράς διασπασμένες, κατακερματισμένες ή με πρόθεση αποκλεισμού, χωρίς την ανάδειξη του μεταβατικού προγράμματος και με την απουσία σύνδεσης του πολιτικού φορέα με τα κινήματα που ξεπηδούν από τις παλιές και σύγχρονες αντιθέσεις. Στα ίδια πλαίσια, η Λαϊκή Ενότητα πήρε από το 2020 ενωτικές πολιτικές πρωτοβουλίες μέσα στο χώρο της μαχητικής ριζοσπαστικής Αριστεράς, ενώ απηύθυνε κάλεσμα προς όλες τις δυνάμεις της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς για συνεργασία στις βουλευτικές και αυτοδιοικητικές εκλογές του 2023 στη βάση κοινού μεταβατικού προγράμματος αντιμετώπισης των πραγματικών λαϊκών προβλημάτων. Στο κάλεσμα αυτό ανταποκρίθηκε το ΜέΡΑ25 και άλλες δυνάμεις και ανένταχτοι/ες αγωνιστές/ες. Επιδιώκουμε τη συνέχιση αυτής της εκλογικής συμμαχίας και τη διεύρυνσή της με όλες τις δυνάμεις της μαχητικής ριζοσπαστικής Αριστεράς, χωρίς αποκλεισμούς ή τουλάχιστον με όσες το επιθυμούν. Εκλογικός στόχος μας είναι να διασφαλίσει την εκπροσώπησή της στην Ευρωβουλή, ώστε από καλύτερες θέσεις να στηρίξει τους αγώνες του λαού και της νεολαίας για ένα καλύτερο αύριο.

16. Αποτίμηση του ΜέΡΑ25 – Συμμαχία για τη Ρήξη. Για την μη επίτευξη της εισόδου στη Βουλή, του κύριου αντικειμενικού στόχου της εκλογικής συμμαχίας «ΜέΡΑ25 – Συμμαχία για τη Ρήξη» έφταιξε, κυρίως, η αδυναμία μας να αντιμετωπίσουμε την πρωτοφανή συκοφαντική επίθεση του οικονομικού, πολιτικού και μιντιακού κατεστημένου στην εκλογική συμμαχία. Αυτό συνέβη μέσα σε κοινωνικές συνθήκες συντηρητικοποίησης και κυριαρχίας του ατομικού έναντι του συλλογικού συμφέροντος, την στιγμή που βεβαίως δεν πρέπει να παραλείπουμε και άλλα δικά μας πολιτικοοργανωτικά και επικοινωνιακά λάθη, ιδιαίτερα στις πρώτες βουλευτικές εκλογές. Παρά ταύτα, εκτιμάμε την απόφαση να συμπορευτούμε εκλογικά με το ΜέΡΑ25, άλλες συλλογικότητες και ανένταχτους αγωνιστές της Αριστεράς ως ορθή και αντίστοιχη με τις συνεδριακές πολιτικές αποφάσεις μας. Μας πρόσφερε τη δυνατότητα πολιτικής και προγραμματικής όσμωσης με άλλες συμμαχικές δυνάμεις, απεύθυνσης και συσπείρωσης εκ νέου με αγωνιστές και αγωνίστριες και ευρύτερες δυνάμεις της αγωνιστικής Αριστεράς και ανάπτυξης σχέσεων αλληλεγγύης και συντροφικότητας μεταξύ των μελών και φίλων μας.

Από την άλλη, οι ενωτικοί αγωνιστικοί συνδυασμοί που έδωσαν την εκλογική μάχη στις περιφέρειες και τους Δήμους, πρέπει να συνεχίσουν τη λειτουργία και δράση τους, συμβάλλοντας στην ανάδειξη των πραγματικών λαϊκών προβλημάτων και στην μεταφορά της φωνής των πολιτών και των κινήματων τους στα Δημοτικά Συμβούλια. Σε αυτή την κατεύθυνση, είναι αναγκαία η συγκρότηση ενωτικών αγωνιστικών αυτοδιοικητικών κινήσεων σε Δήμους και Περιφέρειες, όπου ακόμα δεν υπάρχουν, η ακόμα πιο ενεργητική συμμετοχή σε υπάρχουσες που πληρούν τα αναγκαία ενωτικά και πολιτικά κριτήρια, αλλά και η συγκρότηση πρωτοβουλιών συλλογικής δράσης ενεργών πολιτών για τοπικολαϊκά προβλήματα.

17. Οι υπόλοιπες δυνάμεις. Σε κάθε περίπτωση, η διαρκής επίκληση στην συνεργασία των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς και οι πρωτοβουλίες του ΑΡ και της ΛΑΕ - ΑΑ για την επίτευξη της οφείλουν να συνοδεύονται και με την αναγκαία κριτική, χωρίς καταδίκες ή ευδαιμονισμούς. Το ΚΚΕ συνεχίζει την ανθενωτική και σεχταριστική του πολιτική, την ιστορική – ιδεολογική αναθεώρηση ώστε να δικαιώσει την σημερινή γραμμή της ηγεσίας του, ακόμα κι αν

αυτή γεννά στρεβλώσεις εκτός κομμουνιστικής παράδοσης. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχοντας τεράστιες αντιφάσεις στο εσωτερικό της, στην πλειοψηφία της συνεχίζει να προβάλλει μια όλο και πιο μαξιμαλιστική πολιτική γραμμή, καλώντας σε «επαναστατικά καθήκοντα», έξω από οποιαδήποτε κοινωνική ανάλυση του σήμερα, αλλά και από κοινωνικές – ταξικές αναφορές που να την στοιχειοθετούν. Η «Νέα Αριστερά» φέρει ακέραιο όλο το αρνητικό φορτίο, όχι μόνο του τρίτου Μνημονίου, αλλά του συνόλου της μνημονιακής διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, μια περίοδο λιτότητας, αυταρχισμού, ενσωμάτωσης και ματαιώσεων επιχειρώντας να την επαναφέρει εξωραϊσμένη ως πολιτικό σχέδιο στο σήμερα, αποσυνδεδεμένο από τις αποτυχημένες εκλογικές δοκιμασίες του 2019 και του 2023. Η «Πλεύση Ελευθερίας» απορρίπτει την ταυτότητα της «Αριστεράς». Τέλος, επιδιώκουμε να συναντηθούμε στους κοινωνικούς αγώνες και στο διάλογο για την ανασυγκρότηση και ενίσχυση της ενωτικής Ριζοσπαστικής Αριστεράς με άλλες πολιτικές οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς που κινούνται ενωτικά, αλλά και με μέλη και λαϊκό κόσμο, που αποδεσμεύεται οργανωτικά, πολιτικά και εκλογικά από τον ΣΥΡΙΖΑ, προσπαθώντας να βγάλει συμπεράσματα για τις πραγματικές αιτίες της κρίσης του και βλέποντας κριτικά και αυτοκριτικά την μέχρι τώρα πορεία συστημικής μετάλλαξής του.

18. **Η ΛΑΕ-ΑΑ.** Η Λαϊκή Ενότητα μετά την εκλογική συντριβή της το 2019, η οποία κορύφωσε και την κρίση των προηγούμενων ετών στο εσωτερικό της, διατήρησε το μετωπικό της σχήμα – έστω και αποδυναμωμένο – χάρη στη θέληση και διαθεσιμότητα των μελών και στελεχών της κόντρα στον καιρό και προσπάθησε να το ανασυγκροτήσει, εντάσσοντας στις τάξεις της και νέους ανένταχτους αγωνιστές και αγωνίστριες. Παρότι, μετά τη Συνδιάσκεψη του 2022 και την μετονομασία της σε Λαϊκή Ενότητα – Ανυπότακτη Αριστερά δεν προχώρησε σε μαζική οργανωτική ανασυγκρότηση της, οι πολιτικές συμφωνίες ανάμεσα σε οργανώσεις (ΑΡ, ΑΡΑΣ) και τους ανένταχτους πύκνωσαν. Μαζί μάλιστα με την ενεργή συμμετοχή στους αγώνες του λαού και της νεολαίας και τις συνεχείς ενωτικές πρωτοβουλίες στα πλαίσια της Ριζοσπαστικής Αριστεράς γέννησαν με τη σειρά τους σχέσεις συντροφικότητας και αλληλεγγύης. Ως ΛΑΕ - ΑΑ και ΑΡ θα πρέπει να κρατήσουμε ως αγωνιστική παρακαταθήκη την προεκλογική δουλειά μας και την ενεργή πολιτική σχέση μας με τον κόσμο που συσπειρώσαμε προεκλογικά, ώστε να προχωρήσουμε σε οργανωτική ανασυγκρότηση μετά από ανοικτές συνελεύσεις σε όλη τη χώρα. Χρειαζόμαστε στροφή της δουλειάς μας στην εργατική τάξη και στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, να έχουμε ταξικότητα στις θέσεις μας και λαϊκότητα στο λόγο μας, να ανασυγκροτήσουμε την ιδεολογική και πολιτική δουλειά μας με τη δημιουργία θεματικών επιτροπών για να απαντάμε πειστικά στα τρέχοντα μέτωπα. Παράλληλα απαιτείται να παρακολουθούμε με υπομονή - αλλά όχι από απόσταση - και να απαντάμε στις υπόγειες κοινωνικές διεργασίες και στις αλλαγές στην ταξική σύνθεση και διαστρωμάτωση και να μελετήσουμε καλύτερα τους νέους μηχανισμούς διαμόρφωσης της κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης. Τέλος να αξιοποιούμε πλήρως τις δυνατότητες επικοινωνίας που δίνει η νέα τεχνολογία, να διερευνήσουμε ακόμα και τη δημιουργία νέων εναλλακτικών δικτύων ενημέρωσης και πληροφόρησης μαζί με τις υπόλοιπες δυνάμεις της Αριστεράς, κ.α.

19. **Οι καταβολές του ΑΡ και το μεταβατικό πρόγραμμα.** Το Αριστερό Ρεύμα έχει διακηρύξει από το 1^ο ιδρυτικό συνέδριό του τις ιστορικές και ιδεολογικές του καταβολές. Είναι μια πολιτική οργάνωση της σύγχρονης ριζοσπαστικής κομμουνιστικής Αριστεράς, με στρατηγικό στόχο τον σοσιαλισμό. Επιδιώκει μόνιμα την οργανική σχέση του με την σύγχρονη εργατική τάξη και τις τάξεις των καταπιεσμένων. Βασίζεται στην κλασική κληρονομιά των Μαρξ - Ένγκελς, στο επαναστατικό προχώρημα της από τον Λένιν και στα καλύτερα στοιχεία από τους επαναστάτες/στρίες και θεωρητικούς του μαρξισμού - από τον Γκράμσι και τη Ρόζα Λούξεμπουργκ μέχρι τις σύγχρονες οπτικές πάνω στην κλιματική καταστροφή, στις νέες τεχνολογίες και στο ρόλο του κράτους. Στα χρόνια της όξυνσης της ταξικής πάλης και της νεοφιλελεύθερης αντεπίθεσης, οι ενωτικές πρωτοβουλίες και η διαθεσιμότητα των μελών και στελεχών του ΑΡ σε αυτές ήταν καταλυτικές. Σημαντική είναι η συμβολή του ΑΡ στην προβολή της αντίληψης ότι η συζήτηση για τη σοσιαλιστική προοπτική περνάει μέσα από την προώθηση ενός ριζοσπαστικού και εναλλακτικού μεταβατικού προγράμματος με βασικούς άξονες του:

- Την ουσιαστική πρόσβαση κάθε νοικοκυριού σε βασικά αγαθά και υπηρεσίες (στέγαση, ενέργεια, θέρμανση, τηλεπικοινωνίες, μετακίνηση) που προϋποθέτει την επαναφορά υπό δημόσια ιδιοκτησία και σύγχρονο δημόσιο έλεγχο των στρατηγικών τομέων, επιχειρήσεων και φορέων που καταργήθηκαν από τα μνημόνια (π.χ. Οργανισμός Εστίας & Κατοικίας, κ.ά.) ή ιδιωτικοποιήθηκαν.
- Την διασφάλιση του δημόσιου δωρεάν χαρακτήρα στην παιδεία, στην υγεία, στον πολιτισμό και στην άθληση για όλους και όλες ανεξαιρέτως, καθώς και την αύξηση των κρατικών δαπανών σε δημόσιες υποδομές και επιστημονική έρευνα
- Την ενίσχυση της ελεύθερης, αδέσμευτης πολιτιστικής δημιουργίας, προσβάσιμης σε όλο το λαό και τη νεολαία, την αντίσταση στο κυρίαρχο πολιτισμικό πρότυπο που αναπαράγεται στην εργατική τάξη και τη νεολαία αλλά και στην επέκταση του καπιταλιστικού μοντέλου στο χώρο της ψυχαγωγίας και του πολιτισμού.
- Την ενίσχυση του ρόλου της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με επανακαταμερισμό αρμοδιοτήτων και κονδυλίων και την δημιουργία μορφών δημοκρατικής συμμετοχής και κοινωνικού ελέγχου σε τοπικό αποκεντρωμένο επίπεδο
- Την φορολογική μεταρρύθμιση, με απλούστευση και μείωση της φορολογίας για μισθωτούς, συνταξιούχους, αγρότες, πολύ μικρές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις και κάθε μορφής εργαζόμενο με “συγκεκριαλισμένη” μορφή εξαρτημένης απασχόλησης (“μπλοκάκια”, ατομικές επιχειρήσεις, “εξωτερικοί συνεργάτες”, κ.ά.) και ταξικά μεροληπτική κατανομή φορολογικών βαρών
- Την άρση κάθε είδους κοινωνικών αποκλεισμών, την υλική και ψυχική αρωγή και τη διευκόλυνση της πρόσβασης σε εργασία, παιδεία, υγεία, μετακίνηση και υπηρεσίες για άστεγους, τοξικοεξαρτημένους, άτομα με αναπηρία, ψυχικά νοσούντες
- Τη θεσμική και πολιτική καταπολέμηση των κοινωνικών διακρίσεων και ανισοτήτων βάσει φύλου, εθνικότητας, γλώσσας και πολιτισμού, την ακύρωση της συμφωνίας ΕΕ - Τουρκίας, την απλούστευση χορήγησης ασύλου για πρόσφυγες, την ένταξη μεταναστών στον κοινωνικό ιστό και τη διευκόλυνση μεταφοράς στη χώρα προορισμού
- Την ενίσχυση της κοινωνικής πρόνοιας, της κοινωνικής προστασίας και της κοινωνικής ασφάλισης, την εξασφάλιση αξιοπρεπών συντάξεων, την κρατική χρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων και τη χορήγηση επαρκών επιδομάτων σε πληττόμενες και ευάλωτες ομάδες
- Την αξιοποίηση της τεχνολογικής εξέλιξης στα μέσα παραγωγής, με στόχο τον μετασχηματισμό της εργασίας (αύξηση των μισθών σε επίπεδα αξιοπρεπούς διαβίωσης, μείωση ωραρίου εργασίας στο 35ωρο, ασφαλείς και σταθεροί όροι εργασίας), την κατάργηση όλων των αντεργατικών – αντιασφαλιστικών νόμων
- Την εθνικοποίηση - κοινωνικοποίηση των τραπεζών, με νέο αναπτυξιακό, παραγωγικό και κοινωνικό ρόλο
- Την μείωση των εξοπλιστικών δαπανών, την απεμπλοκή και αποχώρηση της χώρας από το ΝΑΤΟ και τη στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ, την κατάργηση ξένων βάσεων και την ανάπτυξη μιας πολυδιάστατης, ανεξάρτητης, εξωτερικής πολιτικής, στη βάση ισότιμων, ειρηνικών, διπλωματικών και εμπορικών σχέσεων
- Την επαναθεμελίωση του κράτους, με θωράκιση της συλλογικής έκφρασης, της ελευθερίας του τύπου, της ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, της διαφάνειας, της αξιοκρατίας, της προστασίας της ιδιωτικότητας, της ίσης μεταχείρισης όλων ανεξαιρέτως των κατοίκων της χώρας, του εκδημοκρατισμού της αστυνομίας, του διαχωρισμού κράτους - Εκκλησίας και την κατοχύρωση του κοινωνικού - δημοκρατικού - εργατικού ελέγχου.
- Την παραγωγική ανασυγκρότηση, δηλαδή τον επανασχεδιασμό της οικονομίας, της παραγωγής και της ενέργειας πάνω στο χώρο σε εθνική κλίμακα, με σεβασμό στο περιβαλλοντικό και πολιτισμικό απόθεμα, με προτεραιότητα στον πρωτογενή και δευτερογενή τομέα, με στόχο την μεγαλύτερη δυνατή κάλυψη των εσωτερικών αναγκών και ειδικότερα τη μέγιστη δυνατή διατροφική αυτάρκεια που θα εξασφαλίζει την υγιεινή και ποιοτική σίτιση των λαϊκών στρωμάτων καθώς και την τόνωση των συνεργατικών μορφών οικονομίας (π.χ. συνεταιρισμοί, clusters, κ.ά.).

- Τη διαγραφή του δημόσιου χρέους, ιδιαίτερα του “επαχθούς” και η “σεισάχθεια” του ιδιωτικού χρέους για υπερχρεωμένα λαϊκά νοικοκυριά και πολύ μικρές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις.
- Τον τερματισμό της λιτότητας και την κατάργηση των μνημονιακών νόμων και δεσμεύσεων.

Τα περισσότερα - αν όχι όλα - από τα παραπάνω συνεπάγονται την χάραξη αυτόνομης εθνικής νομισματικής πολιτικής και την αποδέσμευση της χώρας από την ευρωζώνη, την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ευρωενωσιακές πολιτικές (Κοινή Αγροτική Πολιτική, Κοινή Πολιτική Ασφάλειας και Άμυνας, ευρωσυνθήκες, κ.ά.). Το μεταβατικό πρόγραμμά μας δεν στριμώχνεται ούτε σε εκβιαστικά διλήμματα ούτε μέσα στις αντιλαϊκές δεσμεύσεις των προηγούμενων κυβερνήσεων. Αντίθετα, παρότι όχι εύκολος και όχι χωρίς συγκρούσεις, είναι ένας σύγχρονος και εφικτός δρόμος μετάβασης προς τον σοσιαλισμό.

20. Ανασυγκρότηση του ΑΡ για την ανασυγκρότηση της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Σήμερα, όμως, το Αριστερό Ρεύμα πρέπει να αναμετρηθεί με μια σειρά αντικειμενικές δυσκολίες, αλλά και παθογένειες, που μέχρι τώρα αντιμετωπίζονται σε μεγάλο βαθμό μόνο από τις αντιστάσεις, προσωπικές και συλλογικές, που έχουμε διαμορφώσει όλα τα προηγούμενα χρόνια. Ως σημαντική παράμετρος της ελληνικής Αριστεράς, είτε αρχικά ως ιδεολογικοπολιτική τάση στον Συνασπισμό και στον ΣΥΡΙΖΑ είτε στη συνέχεια ως πολιτική οργάνωση που λειτουργεί στα πλαίσια της ΛΑΕ - ΑΑ, το ΑΡ έχει αναγνωρίσει, ότι η συνέχιση των καλύτερων στιγμών της αγωνιστικής παράδοσης του κομμουνιστικού, εργατικού και δημοκρατικού κινήματος απαιτεί μεγάλες ενωτικές και ριζοσπαστικές υπερβάσεις. Η μεγαλύτερη συνεισφορά που μπορούμε να έχουμε σε αυτή τη συγκυρία είναι να συμβάλλουμε με τον θετικό τρόπο, που πάντα μας χαρακτήριζε, στην συνεργασία, ανασυγκρότηση και επαναθεμελίωση του χώρου της ριζοσπαστικής Αριστεράς με μετωπικά χαρακτηριστικά, ο οποίος απουσιάζει ως πολιτική έκφραση κεντρικά πολιτικά.

Μέχρι σήμερα δεν έχει υπάρξει μεγάλη ενωτική προωθητική πρωτοβουλία της οποίας να μην είναι κεντρικός άξονας η οργάνωση μας. Αυτή η προσφορά όμως δεν μπορεί να συνεχιστεί, αν το ΑΡ δεν ενδυναμωθεί και δεν ανασυγκροτηθεί. Το ΑΡ οφείλει να αποκτήσει ξανά φυσιογνωμία, οργανωτική μορφή και στρατηγικό προσανατολισμό, με ανασυγκρότηση, διεύρυνση και ηλικιακή ανανέωση των λειτουργιών και οργάνων του, ξεκινώντας από την ίδια την ενδυνάμωση της έννοιας του μέλους. Παράλληλα, το σύνολο του ΑΡ, με ευθύνη της ΚΕ, οφείλει να εργαστεί για την ποιοτική αναβάθμιση του σχήματος της ΛΑΕ - ΑΑ στην κατεύθυνση της πιο αποτελεσματικής και ενιαίας δράσης του μετώπου, από τις τοπικές συνελεύσεις ως τις θεματικές επιτροπές του. Με ευθύνη επίσης της ΚΕ, να σχεδιάσει εκ νέου και να συγκροτήσει ομάδες εργασίας (τμήματα), σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις ανάγκες. Τέλος, ως αποτέλεσμα αυτών, να αποσαφηνίσει περαιτέρω την ιδεολογική και πολιτική ταυτότητά του, τις κοινωνικές - πολιτικές εκπροσωπήσεις και πολιτικές/εκλογικές τακτικές και στρατηγικές συμμαχίες του, το μεταβατικό πρόγραμμα, την εναλλακτική πρόταση αλλά και το στρατηγικό του σχέδιο για το σοσιαλισμό της εποχής μας. Αυτή η διαδικασία θα πρέπει να αξιολογείται συστηματικά από τις οργανώσεις και τα όργανα του Αριστερού Ρεύματος.

Το Αριστερό Ρεύμα, με τις αποφάσεις του 3^{ου} συνεδρίου του προσπαθεί να συμβάλει με ενωτικό πνεύμα στην **ανασυγκρότηση και επαναθεμελίωση της ΛΑΕ - ΑΑ και της Ριζοσπαστικής Αριστεράς**. Η παρουσία κάθε συντρόφου και κάθε συντρόφισσας ισοδυναμεί με σπίθα αντίστασης στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση και ζωντανή απόδειξη ότι μπορεί να επέλθει η ανατροπή ενάντια στην κυρίαρχη συστημική αντίληψη που θέλει να σκοτώσει κάθε έννοια οργάνωσης και συμμετοχής, κάθε εναλλακτική διέξοδο εκδημοκρατισμού της κοινωνικής ζωής και κάθε έννοια οργάνωσης και συμμετοχής.